

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoPr/17/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212200591
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1212200591.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobcu: A. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. X, Bratislava, zast. splnomocneným zástupcom Ing. Dušanom Kováčikom, bytom Beňovského 6, Bratislava, proti žalovanému: SECURITON servis, spol. s.r.o., IČO: 35 693 835, so sídlom Mlynské Nivy 73, Bratislava, o zaplatenie 100 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 22. júna 2016 č.k. 58Cpr 1/2012-161 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca od žalovaného domáhal zaplatenia 100 eur spolu s 8,5 % úrokom z omeškania ročne od 01.07.2011 do zaplatenia, a žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval, že žalobca sa žalobou domáhal určenia neplatnosti dohody o skončení jeho pracovného pomeru so žalovaným a zaplatenia 100 eur s príslušenstvom, a že rozsudkom č.k. 58Cpr 1/2012-77 zo dňa 27.01.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 4CoPr 6/2014-104 zo dňa 10.12.2014 žalobu žalobcu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou zamietol, pričom odvolací súd cit. rozhodnutím jeho rozsudok v časti zamietnutia žaloby o zaplatenie 100 eur s príslušenstvom a v časti rozhodnutia o trovách konania zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Vykonaným dokazovaním ustálil, že zástupca žalobcu v konaní tvrdil, že žalobcovi boli na pracovisku jednak odcudzené kožené poltopánky v cene 48 eur, o hodnote ktorých nemá doklad, a zvyšok požadovanej sumy, teda 52 eur, predstavuje náhradu za stravné lístky, ktoré neboli žalobcovi dané, a zrazenú sumu 8,30 eur za čistenie výstroje, čo považoval za neoprávnený zásah do mzdy, a iné mzdové nároky, keďže žalovaný zrazil žalobcovi vo výplate od 11/2010 do 04/2011 zo mzdy sumu 21,44 eur na tzv. stravné, že za mesiac 09/2010 mu bola strhnutá suma 10,72 eur, že mu žalovaný nevyplatil mzdu za nezaplatené voľno, a tiež, že tam bola aj dobierka vo výške 335,14 eur, aj túto sumu žalobcovi zrazili zo mzdy. Zástupca žalobcu uviedol, že žalobca si uplatnil len 100 eur, aby dokazovanie nebolo také zložité. Z písomných vyjadrení a výpovede žalovaného zistil, že žalovaný so žalobou nesúhlasil, a vysvetlil, že topánky v cene 48 eur, ktoré mali byť žalobcovi odcudzené, neboli kožené topánky, ale roztrhané nepoužiteľné tenisky v znečistenom stave, ktoré si žalobca neprevzal napriek niekoľkým telefonickým upozoreniam, a nakoľko nemá priestory na skladovanie nepotrebných výstroje, ktorú si zamestnanec napr. pri skončení pracovného pomeru neprevzal, raz za pol roka veci komisionálne zlikviduje, pričom takto boli zlikvidované aj tenisky žalobcu. Túto skutočnosť mal preukázanú aj svedeckou výpoveďou personalistky Č., ktorá bola spolu s referentkou odboru služieb

K. v likvidačnej komisii. Žalovaný ďalej uviedol, že suma 8,30 eur za čistenie výstroje bola zrazená na základe Dohody so žalobcom zo dňa 28.09.2009, a použije sa na riadne vyčistenie výstroje, aby pokiaľ je v dobrom stave, mohla byť poskytnutá ďalšiemu zamestnancovi, a ak výstroj nie je v dobrom stave, zlikviduje sa. Súčasťou vyššie uvedenej Dohody je aj dohoda o zrážke zo mzdy za stravovacie poukážky, na ktoré má zamestnanec nárok a ktoré mu zamestnávateľ zabezpečí a doručí na jeho pracovisko, a v prípade, že si zamestnanec stravovacie poukážky neprevezme, vedúci ich odovzdá na personálny odbor, kde čakajú na zamestnanca, kým ich neprevezme. Žalobcu upozornil, že platnosť stravovacej poukážky je do konca daného roka, ale žalobca si stravovaciou poukážku napriek písomnému upozorneniu neprevzal. Uviedol, že sumu 335,14 eur žalobcovi nestrhol, keďže predstavuje mzdu za mesiac 09/2010, ktorá bola zaslaná na účet žalobcu tak, ako všetky mzdy za iné mesiace. Žalovaný poukázal na to, že žalobca nenastúpil do plánovaných služieb, a preto mu chýbali odpracované hodiny do mesačného fondu (bolo nutné vyznačiť buď absenciu alebo neplatené voľno), a na toto obdobie musel ako zamestnávateľ prerušiť jeho pracovný pomer v sociálnej poisťovni, čo bolo aj uvedené v informáciách na výplatnej páske. Súd prvej inštancie mal z Dohody o zrážkach zo mzdy, uzavretej medzi sporovými stranami dňa 28.09.2009, za preukázané, že v bode 1. dohody sa strany dohodli, že zamestnancovi bude mesačne zrážaná zo mzdy čiastka, ktorú je povinný uhradiť za prevzaté stravovacie poukážky v príslušnom mesiaci, a v bode 3. dohody žalobca súhlasil, aby mu v prípade ukončenia pracovného pomeru u žalovaného bola jednorázovo zo mzdy zrazená suma 8,30 eur za vyčistenie výstroje, resp. jej znehodnotenie v prípade jej nadmerného opotrebenia. Skonštatoval, že dňa 22.06.2016 pojednával podľa § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti žalobcu a jeho zástupcu, a nevypočul ním navrhnuté svedkyne K. D. a O. D., ktoré sa nedostavili hoci prevzali predvolanie na pojednávanie už dňa 23.05.2016, keď neakceptoval ospravedlnenie zástupcu žalobcu, zaslané súdu e-mailom deň pred pojednávaním dňa 21.06.2016. V tejto súvislosti vysvetlil, že toto podanie nemalo predpísané náležitosti a dôvod, že celá rodina musela odcestovať mimo Bratislavu, bol neakceptovateľný, pretože neúčasť predvolanej strany sporu resp. svedka je možné ospravedlniť iba závažnými okolnosťami takého charakteru, ktoré by napríklad ohrozovali život alebo zdravie, prípadne cestou do zahraničia s predloženým dôkazom o kúpe letenky a podobne.

3. Vec posúdil právne podľa ust. § 192 ods. 1 a 2 a § 193 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, a vysvetlil, že zodpovednosť zamestnávateľa za škodu je objektívnou zodpovednosťou, ktorej predpokladom je protiprávny úkon, škoda, ktorá vznikla zamestnancovi pri plnení pracovných úloh alebo v súvislosti s týmto plnením, a príčinná súvislosť medzi škodou a protiprávnosťou alebo škodnou udalosťou, a že tieto predpoklady musia byť preukázané, pričom dôkazné bremeno zaťažovalo žalobcu ako zamestnanca. Vyhodnotil, že žalobca žiaden z uvedených predpokladov nepreukázal. Dospel k záveru, že žalovaný v konaní zdôvodnil právny základ zrážky sumy 8,30 eur za čistenie výstroje, ako aj vykonané zrážky zo mzdy za prevzaté stravovacie poukážky s tým, že žalobca si neprevzal jeden stravný lístok za mesiac máj 2011 napriek tomu, že bol písomne vyzvaný listom z 24.06.2011. Ustálil, že suma 335,14 eur nebola zrážka zo mzdy, ale mzda za mesiac september 2010, a bola preukázateľne zaslaná žalobcovi na jeho účet. Ohľadom tvrdenia žalobcu, že mu boli zo skrinky odcudzené kožené poltopánky v cene 48 eur, vysvetlil, že pri osobitnej zodpovednosti v zmysle ust. § 193 Zákonníka práce ide o prevenčnú povinnosť zamestnávateľa zabezpečiť bezpečnú úschovu odložených vecí zamestnanca, a jej zákonnými predpokladmi sú škoda na odloženej veci, spočívajúca v jej poškodení, zničení alebo strate, protiprávnosť konania zamestnávateľa v tom, že nezabezpečil veci pred poškodením a príčinná súvislosť v tom, že zamestnanec si odložil veci na stanovenom mieste a v čase odloženia vznikla na týchto veciach škoda. V tejto súvislosti poukázal na to, že žalovaný uviedol, že išlo o špinavé tenisky, ktoré boli zbalené a odvezené na personálne oddelenie do skladu, pričom žalobca sa až dňa 24.07.2011, teda dva mesiace po skončení pracovného pomeru, dostavil na pracovisko BEZ, kde mu bolo oznámené, že pre obuv si má prísť do sídla firmy. Rovnako bol telefonicky bezvýsledne vyzvaný, aby sa dostavil pre svoje veci. V zmysle predloženého likvidačného protokolu bola obuv, ktorú si žalobca nevyzdvihol, dňa 21.11.2012 zlikvidovaná. Na základe takto zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že žiaden z nevyhnutných predpokladov osobitnej zodpovednosti zamestnávateľa podľa § 193 Zákonníka práce žalobca nepreukázal, a to či už výšku škody, protiprávnosť konania zamestnávateľa, resp. príčinnú súvislosť medzi nimi. Z týchto dôvodov žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo jeho žalobe vyhovieť. Mal za to, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav, nevykonával navrhnuté dôkazy a vec posúdil nesprávne.

Poukázal na to, že si v konaní uplatnil primeranú finančnú náhradu za zhabanú obuv a nedoručené stravné lístky a iné, pričom požadoval len zníženú náhradu 100 eur. Podľa jeho názoru žalovaný na súde klamal, pretože žiadne tenisky v práci nepoužíval ani nemohol, lebo zamestnávateľom je SBS, ktorá poskytuje na výkon služby uniformu, a topánky si kupuje pracovník. Preto musel službu vykonávať v riadnych nových topánkach, a nie v roztrhaných teniskách. Uviedol, že uniforma je vlastníctvom žalovaného, a tento mu vyčistenie uniformy nesmie účtovať. Argumentoval tiež tým, že za stravné lístky zaplatil strhnutím zo mzdy, a preto mu ich mal žalovaný odovzdať na pracovisku. Mal tiež za to, že žalovaný mal možnosť a povinnosť mu jeho stravné lístky poslať poštou. Poukázal aj na to, že pri vystavení skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa mu neoprávnené strhli mzdu ako neplatené voľno. Jeho právo konať pred súdom považoval za porušené tým, že súd prvej inštancie nevyočul svedkov, ktorí sa na termín pojednávania ospravedlnili.

5. Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo svojom vyjadrení žalobcu potvrdiť. Opätovne, ako už v konaní pred súdom prvej inštancie zdôraznil, že topánky v cene 48 eur, ktoré mali byť žalobcovi odcudzené, neboli kožené poltopánky, ale roztrhané, nepoužiteľné tenisky v znečistenom stave, ktoré si žalobca napriek niekoľkým telefonickým upozorneniam neprevzal. Keďže nemá priestory na skladovanie nepotrebných vecí, ktoré si zamestnanci pri skončení pracovného pomeru neprevezmú, tieto raz za pol roka komisionálne zlikviduje, a takto boli v zmysle likvidačného protokolu zlikvidované aj tenisky žalobcu. K položke 8,30 eur za čistenie výstroje uviedol, že to je čiastka, na zrazení ktorej zo mzdy sa ako zamestnávateľ so žalobcom ako zamestnancom dohodol v dohode zo dňa 28.09.2009. Opätovne vysvetlil, že ide o finančné prostriedky, ktoré sa použijú na riadne vyčistenie výstroje, aby pokiaľ je v dobrom stave mohla byť poskytnutá ďalšiemu zamestnancovi, a ak nie je v dobrom stave zlikviduje sa. Ohľadom stravovacích poukážok uviedol, že súčasťou vyššie uvedenej dohody je aj dohoda o zrážke zo mzdy za stravovacie poukážky, na ktoré má zamestnanec nárok, a ktoré mu on ako zamestnávateľ zabezpečí a doručí na pracovisko. Vysvetlil, že v prípade, ak si zamestnanec tieto stravné lístky neprevezme, vedúci ich odovzdá na personály odbor, a tam čakajú na zamestnanca, kým si ich prevezme. Žalobca bol upozornený, že si neprevzal jednu stravovaciu poukážku v hodnote 3 eur s platnosťou do konca daného roka, a vyzvaný, aby si ju prišiel prevziať, čo napriek písomnému upozorneniu neurobil. K tvrdeniu žalobcu, že mu nebola vyplatená mzda za neplatené voľno uviedol, že voľno sa nazýva neplateným z dôvodu, že je to voľno za ktoré sa neplatí. Poukázal tiež na to, že žalobca sa počas 5-ročného sporu nedostavil na žiadne súdne pojednávanie, a keďže ho zastupuje otec, vyslovil domnienku, že celý spor je dielom otca žalobcu, ktorého zrejme baví súdiť sa, a hľadať stále nové problémy tam, kde nie sú. Mal za to, že preukázal, že ako zamestnávateľ dodržiaval všetky zákony a predpisy.

6. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

7. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol, a v podrobnostiach na ne poukazuje.

9. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vzhľadom na vykonané dokazovanie riadne a dostatočne zistil skutkový stav, vec aj správne právne posúdil, keď aplikoval ust. § 192 ods. 1 a 2 a § 193 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, ktoré aj správne vyložil, a svoje rozhodnutie tiež odôvodnil tak, ako to malo na mysli v čase rozhodovania platné a účinné ust. § 157 ods. 2 O.s.p. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, a dospel k správnejmu záveru, že žalovaný žiadnu povinnosť zamestnávateľa neporušil, a že práve žalobca

neuniesol v spore dôkazné bremeno na svoje tvrdenia o tom, že mu žalovaný nevyplatil nejaké konkrétne mzdové nároky, alebo že by mu zo mzdy nejakú čiastku neoprávnene strhol, že mu za zrazenú čiastku zo mzdy nezabezpečil stravovacie poukážky, a že mu boli na pracovisku odcudzené kožené poltopánky v cene 48 eur. S týmto záverom, ktorý viedol k zamietnutiu žaloby sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. Na vysvetlenie problematiky odvolací súd uvádza, že za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016, ktorý sa vzťahuje na posudzovanú vec, súd rozhodoval základe poznatkov získaných z vykonaných dôkazov a zhodných tvrdení sporových strán (§ 153 O.s.p.), a následne tieto poznatky voľne podľa svojej logickej úvahy zhodnotil a dospel k rozhodnutiu. Odvolací súd poukazuje na ust. § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p., podľa ktorého sú strany sporu povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia, a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, ide teda o tú sporovú stranu, ktorá existenciu týchto skutočností tvrdí. Ak teda žalobca tvrdil, že mu žalovaný nevyplatil nejaké konkrétne mzdové nároky, alebo že by mu zo mzdy nejakú čiastku neoprávnene strhol, že mu za zrazenú čiastku zo mzdy nezabezpečil stravovacie poukážky, a že mu boli na pracovisku odcudzené kožené poltopánky v cene 48 eur, bolo jeho povinnosťou predložiť súdu dôkazy preukazujúce ním žalované nároky, v opačnom prípade nemohol byť v konaní úspešný. Žalobca v konaní svoje nároky len tvrdil, a žiadne relevantné dôkazy neprodukoval, pričom žalovaný listinnými dôkazmi (výplatnými páskami, výzvami, dohodou o zrážkach zo mzdy) preukázal, že postupoval v súlade so zákonom a žalobcovi všetky nároky uhradil, stravné lístky poskytol, že zrážka zo mzdy za vyčistenie resp. znehodnotenie uniformy je oprávnená a v súlade s písomnou dohodou, a že v tejto časti sú nároky žalobcu nedôvodné. Výpoveďami a likvidačným protokolom tiež preukázal, že nepoužiteľné tenisky si žalobca napriek výzvam nevyzdvihol. Nie je potom možné dospieť k inému záveru, ako k záveru, že žalobca neuniesol v konaní dôkazné bremeno, a jeho tvrdenia boli žalovaným vyvrátené.

10. Žalobca v odvolaní len zopakoval svoje žiadnym dôkazom nepodložené tvrdenia, a neuviedol žiadne argumenty, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vysporiadal už v odôvodnení napadnutého rozsudku. Preto odvolací súd len v krátkosti zhrnie, že ak žalobca tvrdil, že mu zamestnávateľ zhabal kožené topánky za 48 eur, za ktoré požadoval žalobou náhradu, je nutné si uvedomiť, že ničím nepreukázal existenciu ani hodnotu ním uvádzaných topánok, ani skutočnosť, že by nejaké nové kožené topánky na pracovisku vôbec mal, a ani nejaké konkrétne protiprávne konanie žalovaného. Naopak, žalovaný, ktorý tvrdil, že nešlo o kožené poltopánky, ale o roztrhané, nepoužiteľné tenisky v znečistenom stave, ktoré boli zbalené a odvezené na personálne oddelenie do skladu, logicky vysvetlil, že žalobca sa dva mesiace po skončení pracovného pomeru, dňa 24.07.2011, dostavil na pracovisko, kde mu bolo oznámené, že pre obuv si má prísť do sídla firmy, čo žalobca neurobil, a že žalobcu aj telefonicky vyzýval na prevzatie svojich vecí, avšak bezvýsledne. V konaní predložil aj likvidačný protokol, podľa ktorého bola obuv, ktorú si žalobca nevyzdvihol, dňa 21.11.2012 zlikvidovaná. Keďže žalobca svoje tvrdenia žiadnym hodnoverným dôkazom nepreukázal, a argumentáciu žalovaného aj odvolací súd vyhodnotil ako logickú a bez rozporov, s oporou vo vykonaných výsluchoch a listinných dôkazoch, je namieste záver, že žalobca neuniesol v konaní dôkazné bremeno a nepreukázal nevyhnutné zákonné predpoklady osobitnej zodpovednosti zamestnávateľa podľa § 193 Zákonníka práce, ako správne vyhodnotil už súd prvej inštancie. Ak si sám žalobca napriek výzvam žalovaného obuv nevyzdvihol, nie je zodpovednosť žalovaného za tvrdenú ale ničím nepreukázanú škodu žalobcu daná. Rovnaký záver prijal odvolací súd aj vo vzťahu k stravnému lístku, ktorý si žalobca napriek výzve žalovaného nevyzdvihol na pracovisku. Tvrdenia žalobcu v odvolaní, že mu mal žalovaný povinnosť stravný lístok zaslať, nemá oporu v žiadnom zákonom ustanovení. Naopak, žalovaný stravný lístok riadne zabezpečil a žalovaný si ho mal na pracovisku prevziať, čo neurobil, preto nemôže za lístok žiadať od žalovaného, ktorý svoju povinnosť splnil, náhradu. Dohodou o zrážkach zo mzdy, uzavretou medzi žalobcom a žalovaným dňa 28.09.2009, bolo v konaní tiež jednoznačne preukázané, že v bode 3. žalobca súhlasil, aby mu v prípade ukončenia pracovného pomeru u žalovaného bola jednorázovo zo mzdy zrazená suma 8,30 eur za vyčistenie výstroje, resp. jej znehodnotenie v prípade jej nadmerného opotrebenia, preto nemôže obstať odvolacia námietka žalobcu, že mu žalovaný túto dohodnutú sumu nemohol zo mzdy zraziť. Ani tvrdenie žalobcu v odvolaní, že mu zamestnávateľ neoprávnene strhol mzdu ako neplatené voľno nemôže obstať, nakoľko žalovaný v konaní preukázal, že žalobca nenastúpil do plánovaných služieb, a preto mu chýbali odpracované hodiny do mesačného fondu, a z tohto dôvodu mu vyznačil neplatené voľno, za ktoré žalobcovi mzda neprináleží, pretože nepracoval. Táto skutočnosť je preukázaná informáciami z výplatnej pásky, a tiež tým, že za toto obdobie zamestnávateľ prerušil pracovný pomer žalobcu aj v

sociálnej poisťovni. Odvolací súd záverom na námietku žalobcu konštatuje, že žiadne právo žalobcu nebolo porušené tým, že súd prvej inštancie nevypočul ním navrhnuté svedkyne, K. D.U. a O. D., ktoré sa napriek predvolaniu na pojednávanie nedostavili a svoju neprítomnosť neospravedlnili žiadnymi závažnými a mimoriadnymi okolnosťami, na ktoré by bolo potrebné prihliadnuť. Navyiac, žalobca v návrhu na ich vypočutie a ani v odvolaní neuviedol, o čom by tieto svedkyne, jeho rodinné príslušníčky, mali vypovedať, a keďže skutkový stav bol súdom prvej inštancie zistený a ustálený dostatočne pre posúdenie veci, odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, že ich výsluch nebol v konaní potrebný. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že odročovanie pojednávania bez relevantného dôvodu za stavu, keď je vykonanými dôkazmi skutkový stav dostatočne preukázaný, by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

11. Vzhľadom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že ak súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol, rozhodol správne, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p.. Žalovanému, plne úspešnému v odvolacom konaní, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).